

4. Довідник ВНЗ України «Osvita.ua» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://osvita.ua/vnz/guide>.
5. Збірник нормативних документів з організації навчального процесу за кредитно-модульною системою [Текст] / Ю. М. Мальчин, Т. В. Іванова, Л. Ю. Бородінова та ін. – К.: АМУ, 2012. – 61 с.
6. Ліцензійні умови надання освітніх послуг у сфері вищої освіти / Затверджені Наказом Міністерства освіти і науки України № 847 від 24 грудня 2003 року. Із змінами в редакції Наказу МОНМСУ № 1377 від 29 листопада 2011 року.
7. Луговий В. І. Формування ціннісної компетентності науково-педагогічних працівників – важлива умова їх успішної діяльності в сучасній вищій школі // Проблеми освіти: Наук. Зб. / Інститут інноваційних технологій і змісту освіти МОН України. – К., 2010. – Випуск № 63. Частина 1. – С. 3-9.
8. Освітньо-професійна програма підготовки магістра за спеціальностями галузі знань 0305 – «Економіка та підприємництво» // Галузевий стандарт вищої освіти. Видання офіційне / Науково-методична комісія з економіки та підприємництва Міністерства освіти і науки України; Голова комісії – А. Ф. Павленко, доктор економічних наук, професор, академік АПН України; заступники голови: Т. Є. Оболенська, доктор економічних наук, професор; О. О. Шубін, доктор економічних наук, професор. – К.: КНЕУ, 2013. – 104 с.
9. Перелік основних видів наукової роботи науково-педагогічних працівників вищих навчальних закладів / Наказ Міністерства освіти і науки України від 07 серпня 2002 року № 450 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.rada.gov.ua. – Заголовок з екрану.
10. Положенням про державний вищий заклад освіти / Затверджено Постановою Кабінету Міністрів України від 5 вересня 1996 року № 1074. Із змінами.
11. Положення про проведення практики студентів вищих навчальних закладів України [Текст] / Затверджене наказом Міністерства освіти України від 8 квітня 1993 року № 93 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws>.
12. Дем'яненко Н. М., Онкович Г. В. Теоретико-методологічні засади інтеграції змісту гуманітарної освіти у вищих навчальних закладах негуманітарного профілю [Текст] : монографія / [Онкович Г. В. та ін. ; за заг. ред. Г. В. Онкович] ; Нац. акад. пед. наук України, Ін-т вищ. освіти. - К. : Педагогічна думка, 2012. - 335 с.

Кондрашихін А.Б. Наукові дослідження магістрантів як чинник організації квазіпрофесійної діяльності

Анотація. Розглянуто основні складники організації наукових досліджень при підготовці випускників за освітньо-кваліфікаційним рівнем «магістр» з використанням просторового підходу. Показано роль фахівця-практика господарювання як носія досвіду, джерела новітньої інформації й керівника практики магістрантів. Наведено кількісну оцінку магістрантських наукових результатів у загальному обсязі наукового доробку кафедри.

Кондрашихин А.Б. Научные исследования магистрантов как условие организации квазіпрофессиональной деятельности

Аннотация. Рассмотрены основные составляющие организации научных исследований при подготовке выпускников образовательно-квалификационного уровня «магистр» с использованием пространственного подхода. Показана роль специалиста-практика хозяйствования как носителя опыта, источника новейшей информации и руководителя практики магистрантов. Приведена количественная оценка магистрантских научных результатов в общем объеме научного багажа кафедры.

Kondrashyhin A. Master students' scientific researches as an organizational factor of quasi professional activities

Annotation. The basic components of research in preparing graduates of educational qualification of «Master» with the spatial approach. The role of the practitioner as media management experience, the source of the latest information and practice leader undergraduates. Quantitative estimates master's scientific results in the total scientific baggage department.

КОНДРАШИХІН А. Б.,
Академія муніципального управління,
м. Київ

УДК 336.71 : 333.1

**ВИКОРИСТАННЯ НОВИХ ЕКОНОМІЧНИХ РЕЗУЛЬТАТІВ
У НАВЧАЛЬНО-НАУКОВОМУ ПРОЦЕСІ ВИЩОЇ ШКОЛИ**

Постановка питання. Інтеграційні виклики, під впливом яких форматується простір сучасного світу, змінюють характер та перебіг багатьох суспільних процесів, зокрема в галузі освіти та фахової підготовки. Інтернаціоналізація ринків товарів, капіталів, робочої сили призведе до індивідуалізації виробничих відносин, набуття осередками виробничої діяльності оригінальних властивостей, які дозволяють зберегти сталість фінансово-господарської системи, ринки збуту, підтримувати рівень соціалізації виробництва. Вміння нарощувати обсяги виробництва в умовах глобалізації слід сьогодні розглядати як передовий досвід організації господарства, що потребує ретельного вивчення та передачі до інших учасників господарського комплексу. Тому важливим стає зрозуміти, куди рухається система вищої економічної освіти? Чи в змозі вона встигати за модернізацією економічного життя через впровадження новітніх засобів навчання? У який спосіб вдасться забезпечити її конкурентоспроможність на світовому ринку освітніх послуг?

Огляд публікацій. Безперервне оновлення вимог зовнішнього та внутрішнього походження стосовно роботи господарського механізму змушує носіїв економічної інформації до пошуку найефективніших засобів

передачі знань, швидкого створення баз даних, миттєвого використання інформаційних ресурсів, інтелектуальних здобутків тощо [1,2]. Відповідних змін потребує не лише методологія надання знань, а й бачення викладача фахових дисциплін, зорієнтованого на новітні технології управління господарством [3]. Яскравим підтвердженням глибоких дискусій з цього приводу стає складне прийняття нового закону з питань вищої освіти, у той час поки освітні установи змушені функціонувати на застарілих засадах організації навчально-наукового процесу [4,5].

Метою статті є дослідження можливостей закладів вищої економічної освіти щодо оновлення інформаційно-методичних засад надання освітніх послуг через використання нових економічних результатів та інформації.

Виклад основного матеріалу. Важливою умовою оновлення навчального процесу вищої економічної освіти стає для викладача доступність економічної інформації та новітніх технологій організації виробництва, що пройшли практичну апробацію в господарській практиці. Відомо, що сучасне господарство країни побудовано головним чином на елементах приватної форми власності – суб'єктах господарювання з недержавною власністю на засоби виробництва та статутні капітали. Економічна інформація, що створюється під час здійснення виробничого процесу, має відтінок комерційної таємниці, конфіденційності [6]. Дані щодо стану банківських рахунків фізичних та юридичних осіб, рахунків у цінних паперах, паїв, часток у статутних капіталах господарських товариств є цілком закритими для зовнішнього дослідника та захищаються адміністративним і кримінальним законодавством країни [7,8].

Однак мозаїчність структури господарства, розмаїття економічних інтересів та відносна свобода у формуванні фінансово-економічних зв'язків між його суб'єктами стають підґрунтям для безперервного оновлення систем виробничих відносин на суто індивідуальних ознаках, притаманних саме конкретній групі суб'єктів – учасників виробництва, що укладають господарський правочин. Тобто водночас з саме процесом виробництва товарів та послуг природно існує «інформаційно-економічне виробництво» - відбувається постійний процес оновлення економічних знань, інформації, інтелектуальних добутоків. Як і основа продукція, результати цього специфічного інформаційно-економічного виробництва також належать виробнику-підприємству. З одного боку це спонукає власників економічної інформації захищати «тонкощі» правочину через систему інсайдерської та комерційної інформації, але з іншого – створює передумови для наступного оскарження положень правочину як таких, що порушують певні суспільні інтереси, соціальні гарантії, права третіх осіб тощо.

Конкурентний характер відносин ринку збільшує зацікавленість керівників та власників суб'єктів господарювання у повному закритті будь-якої інформації про виробничу діяльність окрім той, що підлягає обов'язковому оприлюдненню. Органи державної служби, які мають доступ до економічної інформації господарського комплексу, також частіше користуються правом її обмеження. Це вкрай утруднює легальний процес передачі економічних знань, оновлення інформаційно-методичного забезпечення навчального процесу вищої економічної освіти.

Єдиним засобом надійного попередження негативних наслідків цього походження стає розповсюдження позитивного досвіду стосовно експертно-наукового обґрунтування фінансово-господарських дій ще напередодні укладення правочину, підписання договору, внесення змін до угоди. Але зазвичай суб'єкт господарювання не має такої можливості через відсутність наукових кадрів у штаті підприємства, невміння робити науковий аналіз господарських умов, навіть браку коштів на оплату праці експерта. Тобто керівник підприємства змушений діяти інтуїтивно, тобто найчастіше – всліпу. Якщо мова йде про невеличкі суб'єкти малого підприємництва, інтереси навколо яких охоплюються невеликим колом громадян та юридичних осіб, такий підхід є зрозумілим та слушним, як найдешевший спосіб організації власного господарства.

Однак при переході до аналізу великих суб'єктів господарського комплексу території, підприємств – монополістів, містоутворюючих виробництв використання «сліпих» методів управління стає неприпустимим. Помилки в оформленні та укладенні правочинів повертаються втратою не лише матеріальних активів, але частіше – репутації суб'єкта господарювання, довіри з боку споживачів, мешканців території, її адміністрації. Цей аспект може набувати мультиплікативної форми через інтеграційні прояви, спроби поглинання або навіть ліквідації певних суб'єктів – елементів господарського комплексу. Тому природним стає залучення до опрацювання економічної інформації та господарського досвіду працівників вищих навчальних закладів, які мають необхідну кваліфікацію, бажання оновлювати власне бачення предмету, навчально-методичну базу через використання сучасних економічних знань з практики господарювання.

Вищі навчальні заклади економічної освіти формують власні викладацькі кадри, що мають досвід узагальнення економічної інформації, запровадження новітніх знань у навчальних процес, проведення науково-дослідних робіт з новітньої фінансово-економічної тематики [9]. Для організації постійного обміну інформаційно-економічної продукції в умовах інтернаціоналізації світу між закладами освіти та виробниками треба врахувати декілька аспектів.

По-перше, мають здійснюватися заходи щодо надання інформаційно-економічної продукції статусу науково-технічної інформацією. У вишах добре знають, як це робиться, та мають усі необхідні складові: інфраструктуру забезпечення наукової діяльності, досвід організації науково-дослідних робіт, схеми впровадження наукових результатів у навчальний процес та господарську практику.

По-друге, важливим є підготовчі заходи зі спрощення ставлення власника інформаційно-економічної продукції до її передачі на науковий огляд. Сюди входить насамперед технологія фільтрації даних, їхнього очищення від суто комерційних та конфіденційних зведень. У підрозділах вишу має вестись статистика обробки інформаційно-економічної продукції, що раніше надавалася йому, своєрідна «біографія» безпечності інформаційно-економічної обробки.

По-третє, досить стимулюючим фактором стає зустрічне залучення практиків господарювання до наукових досліджень, навіть захоплення власникові інформаційно-економічної продукції ідеями наукового пошуку, потужність наукової думки. Статистика звернень до власників інформації переконливо свідчить, що фахівці господарства, які мають досвід наукової роботи, відмовляють в наданні економічної інформації у 3-5 раз рідше, ніж інші працівники [2].

Використання нових економічних результатів, що виробляються через господарську практику, сприяє розвитку вищої освіти, створює її наукові орієнтири. У перспективі можна запровадити стимулюючі квоти щодо участі у наукових дослідженнях представників суб'єктів господарювання, нормувати пропорційність підготовки кадрів вищої кваліфікації серед суб'єктів господарювання у вищих навчальних закладах освіти.

Висновки. Система вищої економічної освіти України має величезний потенціал на внутрішньому та світовому ринках освітніх послуг. В умовах інтернаціоналізації вищої освіти вкрай важливо зберегти її конкурентоспроможність через посилення наукової складової в навчально-науковому процесі. Невичерпним джерелом оновлення навчально-методичного забезпечення вищої освіти є жива практика господарювання, яка самотужки виробляє рецепти сталого розвитку та здійснює їхню апробацію на ініціативних засадах. Завданням державного регулювання системи вищої освіти стає створення умов для швидкого та результативного обміну інформаційно-економічної продукції між суб'єктами господарювання та вишами. Перспективним вважається широке залучення до атестаційного процесу кадрів вищої кваліфікації практиків господарства, керівників та власників суб'єктів господарювання.

Література

1. Луговий В.І. Формування ціннісної компетентності науково-педагогічних працівників – важлива умова їх успішної діяльності в сучасній вищій школі / В.І.Луговий // Проблеми освіти: Наук. Зб. / Інститут інноваційних технологій і змісту освіти МОН України. – К., 2010. – Випуск № 63. Частина 1. – С. 3-9.
2. Інтелектуальна власність в системі фахової підготовки фінансистів / Постійно діючий семінар кафедри Державних та місцевих фінансів АМУ // Матеріали обговорень та дискусій за 2010 – 2012 рр.
3. Федорова В., Чікін С. Планування складу та обсягів повноважень суб'єктів операції внесення майнових прав до статутного капіталу господарського товариства / В.Федорова, С.Чікін // Інтелектуальна власність. – 2011. - № 10. С. 51-56.
4. Закон України «Про вищу освіту» від 17 січня 2002 року № 2984-III // Урядовий кур'єр. Орієнтир. – 2002. - № 18. – С.1-16.
5. Освітньо-професійна програма підготовки бакалавра напряму 0501 — «Економіка і підприємництво» / [Колектив авт. під загал. керівн. А. Ф. Павленка.] — К.: КНЕУ, 2006. Із змінами від 02.02.2010 р.
6. Закон України «Про інформацію» // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 48. – С 1-15.
7. Закон України «Про банки і банківську діяльність» від 7 грудня 2000 року № 2121-III // Бухгалтерія. Бізнес. – 2001. – № 6. – С. 10-47.
8. Кодекс України про адміністративні правопорушення № 8073-Х від 7 грудня 1984 року (із змінами та доповненнями станом на 15 лютого 2001 року) / Васильєв А. С., Рубан Н. Н., Миколенко А. И., Харченко В. П. – Х.: «Одисей», 2001. – 256 с.
9. Ліцензійні умови надання освітніх послуг у сфері вищої освіти / Затверджені Наказом Міністерства освіти і науки України № 847 від 24.12.2003 р.
10. Індивідуальність кожного в унікальном ее выполнении как универсального феномена социального // Мир психологии: Научно-методический журнал. Москва, 2011. - №1 (65). – С. 3-8.
11. Балл Г. О. , Медінцев В. О. Особистість як інтегративна якість особи // Успішність особистості: потенціал та обмеження: Тези доповідей Міжнародної науково-практичної конференції (Київ, 18 березня 2010 р.) / [За редакцією М. Л. Смульсон, Л.М. Зінченко.] / Г.О.Балл, В.О.Медінцев – К., 2010. – С. 31-35.
12. Бакуменко В. Поради здобувачу наукового ступеня: нотатки експерта/ В.Бакуменко // Публічне управління. – 2010. - № 2. – С. 5-10.

КОНОВАЛЕНКО Ю.В.,

Національний педагогічний університет
імені М.П. Драгоманова,
м. Київ

УДК 378

СВІТОВИЙ ДОСВІД ПІДГОТОВКИ ВЧИТЕЛЯ В УКРАЇНСЬКИХ ПЕДАГОГІЧНИХ ЧАСОПИСАХ ПЕРЕБУДОВНОГО ПЕРІОДУ (1985-1991 рр.)

В середині 80-х років ХХ століття в життя української вищої педагогічної школи на противагу усталеним формам підготовки радянського вчителя приходять демократичні засади навчання. Ці бурхливі зміни базуються на активних спробах побудови ефективної моделі освіти. З 1985 р., коли влада проголосила курс на гласність і плюралізм, у практиці підготовки вчителя з'являються елементи, а з часом і засоби, нового педагогічного мислення, спрямовані насамперед на модернізацію змісту освіти. Найдоступнішим і найповнішим джерелом і базою цього стає галузева періодика.

Дослідивши зміст існуючих у цей період освітянських часописів, а номенклатура і спрямованість їх була чітко регламентована, — це журнали «Радянська школа», «Початкова школа», «Дошкільне виховання» та газета «Радянська освіта», виявлено, що видання в цей період вдаються до:

по-перше, поширення нових, або збільшення кількості існуючих рубрик у яких висвітлюється зарубіжний досвід, світові педагогічні теорії, постаті іноземних учителів та вчених. Показовим є, виявлене у